

עלון ימים נוראים תשע"א

כַּמָּה

יבֵרֵאוֹן...

בוני עולם

תמיכה וסיוע לחשוכי בנים

כמה דולרים שווה נשמה?

ספורה של מירי

רצינו לספר לכם

רצינו לספר לכם על זכויות עצומות המחכות לכם למעלה, על כף המאזניים, ואתם אולי כבר שכחתם אותן.

רצינו לספר לכם על 670 בתים ששנת תש"ע תחקק אצלם לנצח באותיות ורדרדות ענוגות, של אושר צרוף. השנה בה תמה סאת הסבל שלהם ותינוק או תינוקת הציפו את ליבם בעונג שאין דומה לו בעולם. אתם אולי כבר שכחתם - אבל כל אותם 1340 הורים מאושרים, כל אותם 2,680 סבים וסבתות קורנים - בזכותכם הם.

רצינו לשלוח לכם את העתקי התמונות כמו שהן מגיעות אל 'בוני עולם'. "מירי בת חודש בחיך של תודה ענקית". "אפרים בן יומיים, ילד של בוני עולם". כי החיוכים הרכים האלו - שלכם הם והתודה הענקית שממלאת את קירות הלב - לכם היא נאמרת.

אתם הייתם שותפים נאמנים בתחילתו של הספור. הרגשתם, דאגתם, ריחמתם, פתחתם את ליבכם לכאב וליגון של המשפחות הממתנות ומשוועות לילד. נתתם את תרומתכם ברוחב לב וכרתתם ברית שותפות עם משפחת בוני עולם. מגיע לכם לשמוע גם את המשכו של הספור.

כל מיני סיפורים רקמה שנת תש"ע. לחלקם יש סוף שמח, הכי שמח בעולם. קול פעמונים לו ומנגינה ענוגה של מובייל. לחלקם אין סוף טוב עדיין, אבל אתם אפשרתם לבוני עולם לפתוח לו פרק ב'. פרק חדש, מאיר יותר, חזק יותר, מתמודד ומקווה עם יותר כוחות ותמיכה. 7 גמ"חים חדשים של תרופות נפתחו השנה בכל הארץ, בזכותכם. גמ"חים שפתוחים 24 שעות ביממה ורק מי שנעזר בהם יודע איזו משמעות קריטית יש לדבר העצום הזה. 8 קבוצות תמיכה נוספות נוסדו השנה, באזורים שונים. וכל אלו רק הכותרות. הכותרות הקטנות, היבשות, שמאחוריהן מסתתרים עשרות ומאות ספורים. ספורים עם דמעות וחיוכים, ספורים גדולים מהחיים, ספורים שהם לגמרי לא ספור, הם אנשים וחיים והתמודדות גיבורה.

בדפים הבאים פרשנו לפניכם שלושה סיפורים כאלו. ספורים שסיפרה תש"ע, סיפורים של בוני עולם. הספורים אותנטיים לגמרי, רק פרטים מזהים טושטשו.

שלושה ספורים בודדים, שלושה מתוך מאות. יש כאלו שקשה לספר, יש כאלו שאי אפשר לספר, יש כאלו שמוקדם עדיין מכדי לספר.

בוני עולם הוא ספור שאין לו סוף. 670 תינוקות נוספו לעם ישראל בתש"ע בזכותו, אבל עוד מאות אנשים נוקשים על דלתותיו באצבעות שרוטות ובלב פצוע ומשוועים לזכות גם הם. אתם שכתבתם עימנו את סיפורי תש"ע תמשיכו לכתוב גם הלאה, את הסוף הטוב של תש"ע. כי עם ישראל הוא עם של נצח ואת הסיפור הזה אסור להפסיק!

בני עולם

שהגיעו. גברת שפרינגר של ימי ילדותי צפה מולי משומקום. ככה, ככה את הולכת להיות. כמוה. האשה האומללה הזו, בלי ילדים. זו שהולכת ליד החיים ומחייכת תמיד במאמץ לילדים של אחרים...

בעלי היה שבור לא פחות ממני, אבל למראה אשתו המרוסקת הוא ניסה לאסוף את השברים ולהיות חזק. "היום זה לא פעם", הוא אמר לי, "הרפואה התקדמה ויש הרבה מה לעשות. לא צריך להתבסס רק על מילים של רופא אחד. אנחנו נמצא בעזרת השם את השליח שלנו שיעזור לנו, את עוד תראי".

הטלפון צלצל. על הצג זהינו את המספר המוכר של הורי. לא הרמנו, לא היה טעם. לא היה זה רגע בשביל לעשות בו הצגות ואת האמת העצובה הזו של חיינו לא יכולנו לספר להם, לאבא ולאמא מתבגרים שכל כך חומלים על מירי שלהם, הצעירה, שלא קנו לה דירה ואיך היא תסתדר... אח, מהי הדירה שאין לעומת ילד, ילד שהרופא אומר שקשה להאמין שיהיה לה?

רחבים מדי, מתוחים מדי, מאולצים מדי, ושהם מכסים על חשש איום מפרפר ועל מתח שאין דומה לו. החודשים חלפו בזה אחר זה ומהר מאד זה כבר לא היה רק חשש אלא ידיעה וודאית. את היום השחור ההוא אני לא אוכל לשכוח לעולם. יצאנו מהרופא אחרי ששלשלנו לו אלף שקלים שלא היה לנו מאיפה לגרד. גם ככה נזקקנו לתמרונים כדי לשלם מהמלגה הזעומה מהכולל וממלויי המקום שלי שלפעמים היו ולפעמים לא את השכירות הגבוהה. יצאנו אל אוויר הלילה הקר, זוג צעיר כל כך, רענן, שאפשר לחשוב שיצא לטיול משותף ברחובות תל אביב, הבטנו זה בזה מתאפקים מלבכות, מרגישים איך השמים נפלו עלינו ברגע אחד. רצינו לצרוח, אבל תחת זה פסענו אל התחנה המרכזית בדממה. שלום לעגלות היפות שאת פוזלת אליהן בחלונות הראווה, שלום למשפחה הגדולה שחשבת שתהיה לך, שלום לילדים ההם, העליזים, הצוחקים, מסולסלי הפאות. הנה הם הולכים לפני

ה תחלנו את החיים בלי כלום. החובות מהחתינות הקודמות של שבעת האחים והאחיות שלפני חנקו את הורי עד צוואר ובשבילי נותר להם לתת רק את אהבתם הגדולה ואת כמיהתם שיהיה לי טוב, למרות מה שאין. באותו זמן הם לא העלו על דעתם כמה קשה באמת עוד עתיד להיות לה, למירי שלהם, הבת הצעירה והמפונקת. כמה עמוק וחסר ופוצע יהיה האין של חייה, פוצע כל כך, עד שגם אהבתם הגדולה והמלטפת לא יכולה לו.

היינו זוג צעיר ופורח. שני ילדים קטנים שנכנסו בבת אחת אל ים החיים והוא קיבל אותם בסוערים שבגליו. אני עשיתי את חודשי הלימוד האחרונים בסמינר, בעלי השתלב בכולל טוב בעיר, עוד אפילו קפצנו להורים מפעם לפעם לארוחות צהרים, מפזרים חיוכים רחבים, שיעשו לאמא שלי טוב על הלב. חיוכים כאלו, כמו שרק זוג צעיר ומאושר יכול לחייך. אף אחד לא יכול היה לראות שהחיוכים

כולנו מכירים את חשוכי הבנים מהספורים העצובים של פעם. אנשים שחיו כל ימיהם בתפילה נואשת לזרע של קימא. שבכו את נשמתם לפני הצדיקים, משוועים לברכה ולהבטחה. עיתים זכו ונפקדו, עיתים לא.

האנשים האלו חיים לידינו גם היום. משוועים, מתחננים, עוברים מקבר צדיק אחד למשנהו ולא מוותרים על אף סגולה. ילד, הם חולמים בלילה וביום, ילד. רק ילד. אלא שלדור שלנו שלח השם אפשרות מיוחדת שלא היתה קיימת בדורות הקודמים. הרפואה המודרנית המתקדמת והמתפתחת יכולה היום למצוא בעזרת השם פתרונות לתשעים וחמישה אחוז מן הבעיות. כן, תשעים וחמישה אחוזים מן הזוגות המייחלים לילד יוכלו בעזרת השם לחבוק אותו בזרועותיהם.

אם רק יהיה להם את המימון לכך. השם הציץ לדורנו באהבה מן השמים ונתן לו את שלא נתן לאף דור לפניו - אחיזה עימו במפתח החיים. השתדלות מעשית שנלווית לתפילות ובעזרת השם נושאת פרות. אלא שהשתדלות הזו עולה כסף. הרבה מאד כסף.

שם, במקום העצום הזה, נמצא בוני עולם. הוא מלווה את ההשתדלות המעשית מהחל עד כלה. הוא מכוון לרופאים, מייעץ ומדריך. הוא מוצא לכל זוג את הנתב המתאים לו בסבך המבלבל והאינסופי של הרפואה המתפתחת על טיפוליה השונים והוא אף פעם לא מסתפק בעצה, אלא תמיד דואג שהאיש השבור והמייחל יוכל גם לבצע אותה. בוני עולם נוטל על שכמו את כל הנטל הכלכלי הענק ודואג שלא יהיה בית יהודי שאין בו ילד - כי אין מספיק כסף.

כי כמה דולרים שווה נשמה?

יכול להיות שזה מה שאתה רוצה. שככה נשלב ידיים ונחכה. שבבתים האחרים תינוקות יולדו ויגדלו, וכבר יעשו להם חלאקה וסעודת חומש ויקנו עוד מיטה משולשת כי אין מקום ויסגרו מרפסת כי צפוף ובבית שלנו יחסכו את הכסף לתינוק האחד שיבוא. זה לא יכול להיות בעולם. נכון, אבא?"

פתאום, בבת אחת, הסבתי את פני הדומעות. מישהו היה איתי במדבר הצחיח הזה, הרגשתי זאת בברור.

"בוני עולם", לחשתי לבעלי בהתרגשות. "אולי נפנה אליהם?"

"אבל מה הם יעזרו לנו", לא הבין בעלי, "הם מפנים לרופאים, הם מייעצים. אנחנו כבר שמענו את העצות האלו!"

נזכרתי בעלונים שלהם. אף פעם לא התעמקתי בהם, הם היו לי עצובים מדי, אבל את הסיסמא שלהם הכרתי. "יש להם סיסמא כזו", אמרתי לבעלי שגם את זה לא הכיר, "ילד יהודי בכל בית יהודי. וזה בדיוק מה שאנחנו רוצים. ילד יהודי בבית הזה, שלנו".

"ומה", פתאום ראיתי עד כמה היה הכל הצגה וכמה שברירי היה בעלי מבפנים, "את חושבת שמישהו שם יממן לך את הדבר הזה?"

לא חשבתי. לא חשבתי באותו רגע כלום. השגתי את המספר והתקשרתי.

וזהו. מאז הכל הסטוריה.

אין לנו דירה עדיין ואני לא רואה מתי נקנה. ההכנסות שלנו נמוכות מדי מכדי לקחת על עצמנו משכנתא ענקית מאפס.

אבל יש לנו ילד. ילד!!!

זה לא היה מיד.

בוני עולם ישבו איתנו מההתחלה. היה להם בכלל כיוון אחר של טיפול, משהו חדשני שנעשה בינתיים רק בחו"ל. "בחול"ל", החויר בעלי. את הטיפול של הפרופסור דחינו כי לא היה לנו כסף לשלם, אז בחול"ל? אבל בוני עולם לא ראו את הכסף, הם ראו אותנו לנגד עיניהם, הם ראו את הכאב שלנו והם בעיקר ראו את הילד שלנו. הילד שרוצה לבוא לעולם ואין לו איך.

והם הושיטו לו יד. עברנו דרך חתחתים ארוכה, הטיפול היה ארוך ומסובך. נסענו, חזרנו, נסענו שוב. ובכל אותה העת היו איתנו בוני עולם. הם כיוונו, יעצו ותמכו ברגעים שרצינו כמעט לברוח מהכל ולחזור לנצח אל המדבר ואל השממה, הם דאגו למימון היקר בטבעיות גמורה והם היו איתנו כשחישבנו להשבר. עד לרגע המתוק הזה בניסן תש"ע, כשחבקנו בזרועותינו את דודי, אוצר שאין דומה לו.

"אח, מתנה", בכתה אמא שלי כשראתה את התינוק היפה הזה בידי, בפעם הראשונה, "מתנה משמים".

הבטתי לבעלי. הלבבות של שנינו היו קטנים מלהכיל את הרגע הענק הזה. רק שנינו ידענו שלמתנה הקסומה הזו משמים היה שליח יקר שבלעדיו היא לא היתה כאן. בוני עולם, קוראים לו.

של ארבעת אלפים דולר. אפשר לעשות אותו שלוש פעמים רצופות, עד ש---

זהו. כבר לא שמענו יותר. אמרנו יפה תודה, לקחנו את הניירות וההפניות והמסמכים ונסענו הביתה.

אל השקט ואל הדירה השכורה ואל הארבעת אלפים דולר עלות טיפול אחד שעל פי רוב צריך לחזור עליו שלוש פעמים - שאין לנו שום דרך בעולם להשיג. שום-שום דרך.

אין לי אף אחד שילווה לי כזה סכום, אמר בעלי.

ואין לנו שום סכוי להחזיר אותו, ידעתי אני.

וככה, למרות שאנחנו שייכים לקהילה מבוססת ומסודרת, שיש בה אנשים טובים שמיעצים ודואגים ומכוונים - היינו פתאום, ברגע אחד, עמוק במדבר.

"אולי נצליח לחסוך את הכסף הזה", אמר בעלי מילים שבעצמו לא האמין בהן. "אולי,

אם אקח תלמידים ואת תעבדי גם אחרי הצהרים... לאט לאט נוכל לחסוך משהו..."

אבל אני לא רוצה לאט לאט, בכיתי, אני רוצה ילד מהר, עכשו. אני לא רוצה להעביר ככה שבע או עשר שנים מהחיים בריק ובשקט הזה רק כי בינתיים אין לי כסף. זה לא יכול להיות, דבר כזה, צרחתי אל תוך השקט של המדבר, "זה לא יכול להיות, אבא, שבגלל שאין לנו כסף - לא יוכל להיות לנו גם ילד. זה לא יכול להיות ששלחת לנו לדור הזה רפואה מתקדמת כל כך, אבל אנחנו לא נוכל להשתמש בה כי היא יקרה נורא ואולי פעם פעם, עוד שמונה או עשר שנים, נצליח לחסוך את הכסף הזה ויהיה לנו תינוק. זה לא

הקהילה. "אממ... אמ... אני מקווה שזה יהיה בסדר", גמגם בעלי אל תוך הטלפון. העסקן הרים גבה, בטוח. מה הוא ידע? שאנחנו מקוים שנצליח בינתיים להשיג הלוואה קטנה מאי מי? שאין לנו אפילו את הכסף כדי לנסוע לשם, לחור היוקרתי ההוא בו מתגורר הפרופסור?

נסענו בסוף, כמובן, יודעים שהחודש הבא מתחיל כבר במינוס של הגמ"ח שנחזיר. איך בדיוק, אם גם ככה אנחנו נזקקים

"זה לא יכול להיות, דבר כזה", צרחתי אל תוך השקט של המדבר, "זה לא יכול להיות, אבא, שבגלל שאין לנו כסף - לא יוכל להיות לנו גם ילד"

לתמרונים כדי לגמור את החודש? העדפנו לא לחשוב על זה.

נסענו לפרופסור המומחה. "רק אל תמרחו את הזמן בכל מיני טיפולים שרק יעבירו לכם את השנים ויסחטו ממכל כוחות", אמר לנו הפרופסור. "כי בכל מקרה תבואו אלי עוד ארבע או חמש או שבע שנים, מיואשים. במקרה כמו שלכם אין לרפואה הרבה מה להציע חוץ מטיפול איקס".

"אז נעשה אותו, עכשו", אמר בעלי בלהט תמים של ילד.

"זה גם מה שאני אומר", התרווח הפרופסור על כסאו המרופד, מטה את ראשו אחורנית על שתי ידיו. "זה טיפול לא קל בעלות

אנחנו לא במדבר, חזר ואמר בעלי. אנחנו שייכים לקהילה מסודרת, מבוססת ותומכת, ויש בה אנשים שנועדו בדיוק לתפקיד הזה, לסייע לזוגות כמונו, שהשם בחר להם מסלול אחר מלכולם, מפותל ודומע. את תראי שיהיה בסדר, בעזרת השם".

לא בזבזנו זמן. ידענו שהבעיה סבוכה דיה מכדי שנזבז בדרך זמן מיותר נוסף. עוד באותו שבוע הופנה בעלי למישהו כדי להתיעץ איתו. "מומחה בתחום", ככה הוא שח לי בהתלהבות. "מתמצא בשמות הכי גדולים, בטיפולים הכי חדשניים".

הוא באמת התמצא מאד. הפנה אותנו לפרופסור מיוחד וידע גם להסביר לנו אודות הטיפול הייחודי שמיועד בדיוק לבעיה הלא פשוטה והספציפית שלנו. הוא הציע אפילו לקצר תהליכים ולזרז לנו את התור כדי שלא נאלץ להמתין סתם כך חודשיים מיותרים. היינו אסירי תודה, אבל

ביחד איתה היינו צריכים לגרד במהירות אלף ושלוש מאות שקלים לפרופסור הבכיר ועוד קצת בשביל נסיעות. וכמה שזה יישמע

אולי מוזר - לא היה לנו מהיכן.

"יש לי תור בשבילכם מחיריים, בעשר בלילה", אמר לנו העסקן המסור מן

סיפורי הילדים

את לא לבד

הדבר הראשון שתפס אותי כשהגענו לדירה החדשה, פעם-פעם, לפני שבע וחצי שנים ארוכות, היה עגלות התאומים שגדשו את הרחבה. חמש עגלות תאומים עמדו שם בלובי הכניסה, זו לצד זו. "איזה בנין מבורך, בלי עין הרע", נהנה בעלי. חייכתי גם אני, מחפשת בעיני את הפינה בה תשתלב שם גם העגלה שלי, בעזרת השם, ומקווה שהיא תגיע מהר מהר, הכי מהר שאפשר.

אין כמו המקום הזה כדי לגדל בו ילדים, אמרו לי מראש, שכונה צעירה, כולן פחות או יותר באותו גיל. אותם תחומי התענינות, אותם נושאי שיחה. איך אשתלב שם

הצעתי את עצמי כקופאית במכולת השכונתית. רק ככה, לבינתיים. שיהיה עוד משהו לעשות חוץ מלשטוף כוסות וצלחות של

שני אנשים ולמרק בית מצוחצח ממילא. בחלומותי לא ראיתי את עצמי כאשה עובדת. חלמתי על בית שוקק שיהיה הממלכה שלי. על ילדים מתוקים טהורי מבט שאחנך ואטפח בלי להתעייף. אשה צריכה להיות בבית, ככה סברתי, עם הילדים שלה, עם האוצרות האמיתיים. שם המקום שלה.

אלא שהאוצרות שלי לא הגיעו ואני לא מצאתי את מקומי. לא בבית ולא בשום מקום אחר.

סביבי שקקו החיים והרכבת דהרה בלי הפסקה. כל שבועים או שלושה הפציעה מולי עגלה חדשה ובה נסיך תכלכל או נסיכונת ענוגה. לתינוקות של אתמול כבר קנו נעליים ואת אלו של שלשום כבר פגשתי עם תיקי גן על הגב. "יו, איזה מתוק, איך הוא גדל. בן כמה הוא?" בלי לשים לב זה הפך להיות משפט הדגל שלי. במדרגות, במעלית, במדרכה, ליד הקופה במכולת. ככה, בשביל להגיד משהו, בשביל לשבור את השקט ואת המבוכה שהלכו והתגברו סביבי כמו חומה עבה מיום ליום יותר ויותר.

אבל זה לא הצליח לשבור שום דבר, רק את ליבי המרוסק ממילא. איפה רותי של פעם, הייתי שואלת את עצמי בכאב, רותי החברותית, העליזה, במרכז החברה ובמוקד העניינים? רותי הזו נמוגה לגמרי, התאיידה מן העולם עם עוד יום נישואין ועוד אחד שחון מלהעביר שנה בלוח לא הביא עדיין כלום אל ביתה הריק. השכונת מצידן היו נחמדות, אבל העולם שהקיף אותן היה כל כך שונה מן העולם שלי, שהשיחות איתן רק הרחיקו אותי עוד יותר, זורקות אותי אל מחוץ למעגל.

אין מה לעשות. ילדים הם מרכז החיים שלנו, וכמה שניסיתי להיות יצירתית ולשוחח גם על דברים אחרים – מהר מאד שבו הילדים

וכבשו את הכל. התינוק שפולט, הילדה שלא אוכלת כלום, האחות מטיפת חלב, המעון והמשפחתון והנוזלים שיש או שאין באוזניים.

הייתי קמה בבוקר עם עיניים טרוטות אל עוד יום של ריק ושל שממון. "לפחות בעבודה תשכחי קצת", היה בעלי אומר לי כשנפרדנו ליד הדלת, הוא בדרך לכולל ואני לצרכניה, "לפחות שם תשכחי, תתנתקי"... אבל הוא לא ידע שהעבודה שלי

היא לא הכולל שלו ושאשה שאין לה תינוק, לפחות תינוק אחד אם לא חמש, לא יכולה להתנתק מזה אפילו לרגע. "תסלחי לי, גברת", תניח צעירונית שלמדה ששה מחזורים מתחת, שני סוגים של דייסות למולי, "מה יותר מומלץ?" "ותסלחי לי, לילד בן שבעה חודשים, לא גדול, מספיק טיטולים מידה שלוש או שעדיף ארבע?" ואני, שמעולם לא פתחתי אריזה של דייסה לילד משלי ולא חיתלתי אף לא תינוק אחד מעולם רק אחייך בחביבות ואדקלם את מה שמדקלמת מירה, הקופאית השנייה. ולעולם, אף לא לרגע, לא אצליח להתנתק מהחסר הצורב הזה שבלב. לעולם.

השם, הייתי בוכה אל ההמולה הצעירה שלמרגלותי, גזרת עלילחכות ואני מקבלת את גזרתך באמונה, אבל תן לי משהו בינתיים. איזה טל של חיים בשממון הצחיח הזה. משהו לקום בשבילו בבוקר, משהו לחשוב עליו בלילה, חוץ מלטבוע בכאב, איזו פינה בעולמך שאוכל להרגיש בה שייכת וקשורה. משהו, השם, משהו!

התחלתי למעט להשתתף בשמחות. מגיעה קצת מאוחר, יוצאת מוקדם. כמה אפשר לשבת בשולחן העגול ולחוש מחוץ למעגל? כמה אפשר לשאת את הגיסה הטובה הזו שתמיד מתחשבת ומתאמצת מפעם לפעם להסיט את הנושאים, שלא ידברו רק על מכירות בגדי הילדים ועל המציאות המדהימות, על תעריפי המטפלות ובאיזה גיל

אצלך מתחילים לישון לילה... כמה אפשר? לפעמים הייתי עומדת בחלון ומביטה על הרחוב השוקק שתחתי, כשהדמעות שלי זולגות מטה מחלון הקומה השלישית. העולם שנשקף מולי היה כל כך צבעוני, כל כך חי ותוסס, כל כך אחר מהעולם שלי שמורכב מנדנדה לא נגמרת של ציפיות נוסקות ואכזבות מרסקות, מבדיקות ומזריקות, מתורים ומכדורים ומשקט. שקט ארוך וחלול, יבש ומייבש.

השם, הייתי בוכה אל ההמולה הצעירה שלמרגלותי, גזרת עלי לחכות ואני מקבלת את גזרתך באמונה, אבל תן לי משהו בינתיים. איזה טל של חיים בשממון הצחיח הזה. משהו לקום בשבילו בבוקר, משהו לחשוב עליו בלילה, חוץ מלטבוע בכאב, איזו פינה בעולמך שאוכל להרגיש בה שייכת וקשורה. משהו, השם, משהו!

ויום אחד גשום של שבט חמל עלי אלוקים ושלח לי את המשהו הזה.

ברוריה עמדה בתור לקופה שלי. כבר שמתי לב לזה שבניגוד להרבה נשים אחרות היא מעדיפה לגשת דווקא אלי. מהר מאד ידעתי שברוריה היא בתחנה שלי. התחנה שבה רק ממתנים וממתנים ורק רכבות של אחרים חולפות על פניה, עמוסות בתינוקות צוחקים. הקניות שלה היו קבועות ומשמימות ואם הופיעו שם פעם סוכריות ידעתי שזה בשביל האורחים, שאולי יבואו. צעצועים אין להם אצלנו, כמו בבתים של זקנים, לפחות תהיינה סוכריות.

היא היתה מניחה את המוצרים ואני הייתי מעבירה את הקודים במהירות שיא עם מיומנות של שנים ארוכות. קופאיות אחרות התחלפו עשרות פעמים. רק אני נשארתי על המשמרת. אין לי בעיה בצהריים. אין לי בעיה לעבוד בערבי חגים. אין לי בעיה לעבוד בערבים. אף פעם לא דברתי עם ברוריה על הכאב המשותף, אבל הוא עמד בינינו גם בלי מילים. חזק, מחבר, מלא נוכחות.

יום אחד של שבט העבירה ברוריה חבילה גדולה של עוגיות מצופות. "אולי תבואי גם?" אמרה לי בשקט, "את תהני".

קבוצה של בוני עולם, הסבירה ברוריה. נפגשים ביחד, כל מיני נשים שטיטולים הם

קבוצות התמיכה של בוני עולם

בינתיים מחוץ לתחום בשבילן וגם אבורלים קטיפתיים וחיוכים מלאכים. כל מיני נשים גיבורות שהם בחר בהן כדי להמתין, ורצה את תפילתן ואת דמעתן.

"ומה אתן עושות שם?" שאלתי את ברוריה, "בוכות ביחד?"

ברוריה צחקה.

"לפעמים", אמרה לי, "אבל על פי רוב דווקא צוחקות. בואי בעצמך ותראי".

באתי וראיתי.

אלול כעת וטרם זכיתי להיושע. בימים הנוראים שיבואו נקרע שוב את עצמנו ואת השמים בזעקת איתנים. הרקיע ירעד כשיאמרו את הפסוק הראשון של ההפטרה – והשם פקד את שרה... אבל יחד עם זה אני יכולה לחלק את השנה הקשה הזו לשניים – הבדידות האימוה של עד שבט והאור בקצה המנהרה שמאז.

אנחנו נפגשות פעם בשבוע או בשבועיים. משתתפות בסדנאות מרתקות, מקשיבות להרצאות, לומדות לפעמים יחד מתוך ספר, שומעות, משוחחות, נוסעות מפעם לפעם לטיול בצוותא. בלי להרגיש כל העת את החסר הנוראי, בלי לחוש כל הזמן שונה כל כך, אחרת, לא שייכת. רבניות מיוחדות נפגשות איתן והמילים שלהן נותנות לנו כוח להמשיך ולשרוד.

השם גזר עלינו להמתין ואנחנו חושקות שפתיים ונושאות אליו עיניים ומתאמצות, כמה שזה קשה, לעבור זאת בהשלמה ובגבורה. בוני עולם הפכו את הדבר הבלתי אפשרי הזה – למעשי.

הבה לי בנים, התחננה רחל אמנו. ואם אין – מתה אנוכי. מאות נשים מתיפחות כך אל הכרית לילה לילה. הבה לי בנים ואם אין – מתה אנוכי. מתה.

חייהן אינם חיים. ימיהן אינם ימים. הולכות מברית של חברה לבר מצוה של שכנה לארוסין של אחינית, לחתונה של דודנית, קונות מתנות ברוחב לב, מפזרות חיוכים שמכסים על כאב צורב ובלילה שותפים לבכיתן רק הכר ואלוקים. איפה הן בתוך מעגל החיים התוסס הזה. העולם שלהן אחר. נושאי השיחה שלהן שונים וחומת ברזל עבה מפרידה ביניהן לבין כולן, מותירה אותן, מלבד כל הקושי והסבל, במשבצת בודדה ומנותקת.

קבוצות התמיכה של בוני עולם הן נקודת האור במסדרון האפל הזה. את לא לבד. יש סביבך עוד אחיות לצרה. עוד נשים שאפשר לדבר איתן על דברים נוספים שגם לך יש חלק בהם. פינה אחת בחיים ההומים שבה יש מקום גם לאשה שהיא עדיין לא אמא ושארף תינוק לא מחכה לה בבית. מפעם לפעם זוכות הנשים שבקבוצה לשיחות חיזוק שמעניקות להן כוחות לעמוד בנסיון הקשה שלהן. דאגה בלב איש ישיחנה, קבע כבר שלמה המלך, אבל להן – אין בפני מי להשיח. הן לא יכולות להשיח את ליבן ולשטוח את כאבן בפני חברות או בנות משפחה, אפילו מול ההורים הן מעמידות פנים שוחקות. אולי היו רוצות לפעמים לשתף – אבל לא יכולות. בקבוצות התמיכה ניתנת להן האוזן, נפתח לעומתן הלב הקשוב. שם יש מי ששומע, מי שמבין, מי שיכול להניח רטייה על הלב המדמם, לחזק, להקל, להאיר את האופק החשוך בקרן של עידוד ותקווה.

יש קבוצות תמיכה בכל אזורי הארץ. קבוצות תמיכה לנשים וקבוצות גם לגברים. שם מתקתק השעון בקצב שונה, הקצב שלהם. שם יש לדפי הלוח משמעות אחרת מאשר בכל הבתים האחרים.

ערב פורים הוא לא זמן עמוס עד כלות, אלא להפך, שעות של שקט צורב וריקנות שגוברת. כשלאף אחת מכל האחיות והגיסות והחברות אין דקה של זמן לשוחח איתן – הן עושות זאת עם עצמן בקבוצה. שמחת תורה זה לא לרקוד באושר אין קץ עם ילד חמד על כתפיים אלא כאב עמוק שאין לו גבולות. אז במקום לעמוד שם בזווית בית הכנסת ולהחנק מן הכאב – לוקח אותם בוני עולם יחד למקום משלהם. מקום בו מחזקים כולם זה את זה, מרגישים כולם זה את זה, רוקדים עם התורה ומוצאים בה ניחומים, ומאמינים באמונת חוסן שעוד יבואו ימים שמחים מאלה, בעזרת השם. עוד יבואו.

יהודה ה'לה

סיפורה של משפחת מ'

את האחות האחראית, "איפה התינוק שלי?" האחות התקרבה אלי וראיתי בעיניה משהו שלא ידעתי להסבירו. "את גברת מ? התינוק שלך בפגיה עכשו, בקומה שלוש. תעלי לשם, יסבירו לך כבר הכל".

הידיים שלי רעדו. הלב שלי דפק כמו תופים אפריקניים. התינוק שלי בריא ונורמלי. אני מכירה אותו כבר יממה שלמה. יש לו עיניים גדולות בצבע הים וחמש אצבעות בכל יד ורגל. מה יגידו לי שם, בפגיה, מה?

בחוץ חיכה בעלי עם ילדי המצפים. "איפה התינוקי?" שאל הגדול המאוכזב. "עוד מעט", אמרתי לו מתנשפת, ויחד דהרנו אל עבר הפגיה.

הכל היה זורם ומתבקש כל כך, חלק בלתי נפרד מהחיים היפים, המתוקים.

ואז, ברגע אחד, התהפך פתאום הכל. עמדתי נרגשת ליד חדר התינוקות. שני ה'גדולים' המתגעגעים שלי הגיעו לבקור, רוצים לראות את ה'תינוקי'. נכנסתי פנימה, נושמת את הריח הענוג הזה שאין דומה לו בעולם כולו ומחפשת את התינוק היפה והמלאכי ביותר במחלקה כולה. התינוק שלי. אבל הוא לא היה שם. הלב שלי דפק בטרור. רצתי מטור עריסות אחד לשני. מחפשת את הפנים שכבר הספקתי לאהוב כל כך, את התיות הכחולה עם שמי---לא, הוא לא היה. "התינוק שלי?" שאלתי בבעתה גדולה

יהודה הוא הילד הרביעי שלנו. הוא היה תינוק יפה ומלאכי במיוחד ואני אחזתי בו באהבה גדולה. הייתי מלאת הודיה להשם על המתנה החדשה, הקסומה, אבל בעיני היה זה עוד שלב בדרך הטובה והרגילה. עוד תחנה. אחרי החתונה מגיע הילד הראשון ואחרי הילד השני מגיע השלישי. בקושי בת עשרים ושלוש הייתי אז ויהודה היה התינוק הרביעי...

"כמה ימים ואני בבית", אמרתי למשפחתי, מרגישה כמו אמא ותיקה, גדולה וחזקה. שלושה פעוטות מחכים לי שם ואין זמן להתפנק. במדף למעלה נמצאת שקית הבגדים ממאיר שכמעט רק עתה לבש והעריסה עודנה בחדר השינה, רק צריך להעביר עליה ניגוב...

ובסבלנות במה מדובר. איך פועל לב תקין ואילו צנורות הם הפוכים בלב הזעיר של תנוקנו.

בבת אחת התהפכו כל חיינו. אופציות שונות לניתוח, שמות שונים של בתי חולים. הרב פירר. איך כל זה קשור אלינו?

חמישה ימים אחר כך היה אמור להערך הניתוח. כל הלילה לא הצלחתי לישון. "תינוקי", לחשתי לילד המופלא והענוג שלי שאפילו שם כדי להתפלל עליו טרם היה לו, "תינוקי שלי--- עוד מעט יכניסו אותך לחדר הניתוחים. עוד מעט יפתחו את הלב הזעיר שלך ובמשך שש שעות ארוכות יעמלו קשה כדי להביא לך חיים בריאים וארוכים. ואתה עדיין פצפון כל כך"---

תעשה שהניתוח הזה יעבור בשלום. בהצלחה. שיהיו לילד הזה חיים בריאים וארוכים. השם. זהו.

שני אחים בתלבושת ירוקה קרבו אל עריסת פעוטי. "תגידי שלום לילד, אמא'לה", אמרה לי בחביבות האחות האחראית. "אנחנו לוקחים אותך"---

התנפנפתי עליו בנשיקות, שוטפת את פניו המלאכיות, השליוות כל כך, בדמעותי ההיסטריות. תינוק קטן וטהור עיניים שאינו יודע מה מצפה לו.

עברנו לשבת מול דלתותיו הסגורות של חדר הניתוח. שש שעות. שש שעות ארוכות כמו הנצח בהן שוכב תינוקנו הקטנטן שרק שישה ימים לו על שולחן הניתוחים

כמה נשים יהודיות בוכות עליה את נשמתן בימים ובלילות. כאלו שלא מגיעות מדי שנה בשנה אל המחלקה המאושרת ביותר בעולם ויוצאות ממנה עם אוצר רך בידיהן. כאלו שלא מחכים להן כעת בביתן שלושה פעוטות מקסימים. נשים יקרות וגיבורות שהתחניה הזו היא כל חייהן. תינוק. תינוק יהודי שלם ובריא. ילד לגדל אותו להשם ולתורתו.

כל הלילה ישבתי לידו. מדברת ובוכה, לוחשת ובוכה. מתפללת ובוכה.

על כל כך הרבה טפסים מאיימים התבקשנו לחתום במהלך היום שקודם. הניתוח מסובך ומורכב ואי אפשר להתעלם מן הסכונים. לפעמים הנתוחים האלו מצליחים. לפעמים לא. לפעמים יש צורך בסדרה של נתוחים חוזרים, תקונים. יש גם חשש מפגיעה מוחית ברמות שונות כתוצאה מהחבור ומההתנתקות למכונת לב-ריאה, ועוד, ועוד.

לא יכולתי לקרוא את כל זאת. לא יכולתי לחתום. היד שלי רעדה. הלב שלי פרפר.

השם, לחשת כל העת, בלי הפסקה,

פתאום חשבתי כמה לא מובנת מאליה הבקשה הזו. כמה היא גדולה. כמה ענקית.

כמה נשים יהודיות בוכות עליה את נשמתן בימים ובלילות. כאלו שלא מגיעות מדי שנה בשנה אל המחלקה המאושרת ביותר בעולם ויוצאות ממנה עם אוצר רך בידיהן. כאלו שלא מחכים להן כעת בביתן שלושה פעוטות מקסימים. נשים יקרות וגיבורות שהתחניה הזו היא כל חייהן. תינוק. תינוק יהודי שלם ובריא. ילד לגדל אותו להשם ולתורתו.

ולא רק שש שעות גורליות של נתוח מפרידות בין לבין המשאלה הבערת הזו. אלא הרבה הרבה יותר. דרך ארוכה וקשה, עם תהומות של אכזבות ויאוש, מסדרונות של כאבי לב, ייסורי גוף ותוחלת נפש מענה ולא נגמרת.

"אחר כך, אם השם יעזור והכל יהיה בסדר בעזרת השם", אמרנו בעלי ואני עשרות פעמים בימים האחרונים, "נקרא לו יהודה. יהודה. בננו הרביעי. יהודה. על כך נודה את השם". פתאום הרהרתי בכך. בכל אותן נשים שליבן נקרע גם הוא אל יהודה'לה כזה, שיהיה כל כולו תמצית צרופה של אושר ויהודה'לה קץ. אבל היהודה'לה שלהן איננו. רחוק רחוק הוא. טרם בא.

הנחתי לרגע את ספר התהילים שלי וניגשתי אל בעלי השקוע כולו במזמורי התחנה.

"אנחנו צריכים לתרום", אמרתי לו ומשהו בער בקולי.

בעלי הביט בי במבט מוזר. "ברור. נתתי צדקה כבר קודם, אחרי התפילה".

לא הרפיתי. "כן, אבל אנחנו צריכים לתרום עוד. אנחנו כל כך רוצים ילד בריא ושלם, כל כך מתחננים שהשם ישמע את התפילה שלנו ויוציא לנו אותו מחדר הניתוח עם לב בריא לגמרי ובלי שום נזקים והשלכות ופגיעות. אם נעזור לאנשים אחרים שגם הם רוצים כל כך, בדיוק כמונו, ילד בריא, ואין להם אף אחד בבית, אף אחד, השם יעזור שגם אנחנו נזכה".

בעלי הסכים איתי. "את מתכוונת למישהו מסוים?"

"אני לא מכירה אף אחד מקרוב מדי, ב'ה, אבל בשביל זה יש את בוני עולם. הם מכירים, והם עוזרים ואם בכסף שאנחנו נתרם יוכלו עוד שני אנשים שבוכים עכשו כמונו, ובכו כך גם בשבוע שעבר וגם לפני שנה ושנתיים - להחזיק בידיים יהודה'לה שלם ובריא - זה

לא יעזור גם לתינוקי שלנו שצריך עכשו כל כך הרבה זכויות?"

במקום התקשר בעלי והשיג את המספר. במקום הוא חיג אל בוני עולם ובקש להשתתף בטיפול לזוג שמשתוקק לילד. "779 שקלים", אמר בעלי. "גימטריא של תינוק בריא", לחשתי והביט בעיניים מיחלות על הדלתות הירוקות הסגורות ועל מה שמאחוריהן.

779 שקלים. זה המון בשבילנו. זו גם העגלה שתכננתי לקנות כי העגלה הקודמת כבר עשתה את שלה וגם טיטולים ומטרונות לחודש שלם וגם---

אבל לא. בשביל תינוק בריא זה לא הרבה. לא הרבה בכלל. תינוק בריא לאחרים. תינוק בריא לנו, לנו.

זה היה בסוף הקיץ. שלושה שבועות אחר כך היתה הברית שלו. של יהודה, ילדנו הרביעי. ילד בריא לגמרי, בלי שום השלכות או פגיעות, ב"ה. כשחזרנו הביתה ובעגלה הישנה נחיס לו יהודה'לה ויעימו כל האושר וכל היהודיה שבעולם, חיכה לנו בתיבה העלון של בוני עולם. רפרפתי על הדפים במהירות, מעכבת את מבטי על התמונות הרכות ובהן תינוקות ענוגים ומתוקים. "אפשר לשים כאן את יהודה'לה", אמרתי לבעלי בחיוך, בגאווה אמהית, "הוא יותר מתוק מכולם"... "אפשר באמת לשים כאן את יהודה'לה", ענה הוא ובעיניו רצינות ותודת אין קץ. "גם הוא ילד של בוני עולם. אני מרגיש את זה במוחש".

בוני עולם - ישועה לילדים שלך

לבוא לעולם. עזור אתה, בבקשה, לילדים שלנו. ילד שלא מבין את הגמרא, לילדה שמתחברת עם חברות לא טובות, לתינוק שלא מפסיק להקיא. כופר נפש. ילד מול ילד. חיים מול חיים. ובשמים אוהבים את הבקשה הזו, והמכתבים והטלפונים יעידו.

מי שעוזר לנשמות חדשות לבוא ולהאיר בעולם נושע גם עם הנשמות הפרטיות שבביתו. עם הילדים שלו.

מתערערת, איך הם קורעים שמים כשמשהו חלילה, מתחיל קצת לסטות... כשהם חושבים לרגע על כל אותם יהודים יקרים שעושים את כל זאת והרבה יותר מכך כדי לזכות במינימום הראשוני, בנקודת ההתחלה - להיות אבא ואמא לילד יהודי טהור - הם נרעדים.

הם מבטיחים, הם נותנים, הם תורמים מכל הלב. השם, הם מבקשים, אנחנו תורמים כדי לעזור לילדים חדשים

במגירות של בוני עולם זה כבר מזמן לא סוד. עוד ועוד מכתבים שלוחשים בתודה את אותן המילים. עוד ועוד טלפונים מהללים עד כלות שמבקשים לתרום או לפתוח הוראת קבע או להעביר באושר את התרומה שכבר שמו בצד, אז, ברגעי הקושי, לטובת בוני עולם. מה יקר יותר לאבא ולאמא יהודיים מהילדים שלהם, מה כמה דמעות הם שופכים כדי שיצליחו בלימוד, כדי שיזכו ליראת שמים. כמה הם זועקים כשהבריאות שלהם חלילה

בוני עולם - גמ"ח תרופות בכל מקום, בכל זמן

"אלתי התקלרה אני אכאלו, נסיונות הרופא הפסלי התקלי ואורי
 אפתחו בדחיסות עם התרופות היו, עוד היו הפך. בבדיקות
 מאפשרות צאת איך מליגים את התרופה היקרה כזו ככה, מהרצ
 ארבעה? צריך מילגם של רופא מהקופה ולהספיק לתפוס בית
 מרקחת פתח לגם מתיצק אותה במקום בלי צורך בהצמנה... יצאנו
 אמרו! אחר הצמון. היא דברה אר הרופא ארבעה מילגם, אני לקחת
 מניתי טסתי מבית מרקחת אחד אמלנר, אברי.
 הכל סוף ארצמנו. הרופא הקבוצ אר היב. הרופא הפולטית
 המחוייב אר הכירה את התרופה. בבית המרקחת אר הסכמו
 אמרו בלי מילגם מהקופה. פלמיס כר היו לחוויס, היו פאזר, עוד
 ארואר, כר חלבנו ארבעה לנצברנו באמ"ח של בוני עולם.
 הססקנו.

"אלו צייקות נדירות, אמרו לי בקופה, "אין
 לנו אותך כפיך מילג. אר צמין אר אותך עוד
 סוף בלבוץ צר יריב" ... רציתי לבנות עוד סוף
 בלבוץ צר יריב מאזורי מדי. יש לבס מילג מה
 המחוייב של צר בלבוץ? עוד לרצון לאלה הפך.
 כמה מאמצי, כמה דמעות אר הם באמת אר
 יבאו ארצור אי ואל איצב אותך בוגורי במקום. רק
 את יודעת מה? יש אמ"ח אחד בבני ברק, של בוני
 עולם, מדבק אצלם. אולי ארם יש את צר" ...
 וריב.
 1.3 - ירושלים

"היה לי הסדר. רציתי את השלוחן הארוך בלקט, בלי שישמו אר.
 תכנתי איזה קצרה של כמה דקות ומצרה אר השלוחן. האיזה
 התארכה בסוף לשעתיים וחצי. האמפולר היקרה אר היתה במקום
 אר נלאו פרי, במיוחד לאי אפטר ארבעה אר אחד אר אני מחפשת
 כר בקדחתנות את הפאסיקומן לטריס נצני. מה אני רוצה ארכל
 בלבוץ? תינוק? אה, פוואי.
 אר היתה אמפולר, אר היתה. יצאתי ארוחב הריק. כל עם ישראל
 יולב אמלפחותו בבני מלכס ורק אני מסתובבת ברחובות כמו צלובת
 בחיים. מי יבאו ארצור אי? רכתי אוקרד רפואי, רכתי לאלולר אמ"ח
 של תרופות, אר אר אחד מהם אר מתיצק דברים כאלו. בסוף נצני
 מילגם של או מקום מתאים בלבוץ. בקצרה הלני של הפירי יש אמ"ח הפך
 מייוחד, של בוני עולם.
 בלפאצתי אלם היתה הדלת פתוחה אלפוק חותק. הרגלתי אלוקים
 ובוני עולם הם אלו לביחד פותחים לי את הדלת".
 ח.ס. - אופקים

"נסענו לרבת אמירון רצינו ארבעה אר רבי
 שמעון לרבת יצאנו. היה כר סמוך לרבת בלבוץ
 שפתיצודר אלני הווארסה. היינו ביסטריים.
 האלנים סביבו חלבו לאמנו דואגים ארצבים
 אלני ארצבים. רק אמנו ירצנו לאמנו חייבים את
 הכדור הקטן למצב לטי ברובסן בקדמי. טיפול
 של חודש שלם בלחות אסטרונומית ירד צבילו אמנו
 באר כדור אחד לחסר?
 באמ"ח של בוני עולם רצו אותנו".
 ח.י. - בני ברק

- 22 סניפי גמ"ח פועלים ברחבי הארץ.
- מספר הפניות הממוצע ליום אחד בסניף אחד הוא חמישים פניות.
- מתוך 22 הסניפים 18 סניפים הוקמו מהתרומות שלכם. מהכספים שנדבתם ומהתרופות ששלחתם לבוני עולם.
- חמישה סניפים חדשים מתחננים להיפתח עכשיו. הרגע. אם רק יהיה תקציב.
- עלות פתיחת ואחזקת כל סניף עומדת על 15000 ₪.

תפילות וסגולות המסוגלות לבקוע שערי רחמים

תפילת י"ג המוהלים

"וזכור לנו היום ברית שלוש עשרה"

סגולה עתיקת יומין היא להתפלל בשעת הברית בעת נשמע בכיו של הרך הגימול.

בארגון "בוני עולם" מישמים מנהג חשוב זה. ושלושה עשר מוהלים יראי שמיים מעתירים עבור כל שם של תורם 169 ש" (כמניין י"ג פעמים י"ג) ל"בוני עולם".

"גדולה מילה שי"ג בריתות נכרתו עליה" והזמן המקודש של בכי התינוק, השקול כמו זמן תפילת נעילה- כל אלו חוברים יחד וקורעים את השמיים--- כמה אנשים כבר נושעו? כמה משפחות? כמה יחידים? אי אפשר לספור... בלי עין הרע. גדולי ישראל שדבר הפצת הסגולה על ידי "בוני עולם" הובא לידיעתם חיזקו בברכתם את הדבר ושיבחו את המוהלים שגרתמו לסייע לציבור בדבר חשוב זה.

למשרדי "בוני עולם" מגיעים סיפורים מדהימים של ישועות למעלה מדרך הטבע. יצויין כי מדובר בסגולה הפועלת ישועות בכל תחום שהוא: זיווגים, הצלחה בלימודים, זש"ק, בריאות, נחת והצלחה בכל.

זה הזמן להצטרף לסגולה המיוחדת של י"ג מוהלים בראש השנה ו/או יום חמישי ח' תשרי יום י"ג מידות ו/או יום כיפור ו/או הושענה רבה.

תפילת הצדיקים לפקידת עקרות

ידוע לכל כי זמן קריאת התורה בראש השנה הוא זמן המסוגל לתפילה בזש"ק. ב"בוני עולם" דואגים שנה שלישית ברציפות להעביר שמות לצדיקים שיעתירו בתפילה על התורמים בזמן גדול זה של קריאת התורה "וד' פקד את שרה. בס"ד גם השנה יעתירו בתפילה בשעה גדולה זו: מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א
מרן הגראי"ל שטיינמן שליט"א
כ"ק אדמו"ר מרחסמטריווקא שליט"א
הצדיק המקובל רבי דוד אבוחצירא שליט"א

לפרטים והרשמה לתפילה צלצלו עכשיו
ל"בוני עולם" בטלפון 1-800-300-307

תפילה מיוחדת על ציונו של רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א סגורם של ישראל

מנהג ישראל הוא לפקוד קברי צדיקים בערב ר"ה ובערב יו"כ לשפוך שיח ותחנונים לפני בורא עולם במקומות מסוגלים לישועה. שלוחי "בוני עולם" יפקדו בעז"ה בשני ימי ראש השנה ובערב יום הכיפורים את ציונו של רבי לוי יצחק מברדיטשוב- המכונה 'סגורם של ישראל' ויעתירו על התורמים ל"בוני עולם" להיפקד בדבר ישועה ורחמים ולהיכתב בספר חיים טובים. ויזכירו כל שם עם בקשתו האישית.

לפרטים והרשמה לתפילה צלצלו עכשיו
ל"בוני עולם" בטלפון 1-800-300-307

מי שענה לאברהם אבינו... הוא יעננו

בימי הרחמים והסליחות מרבים בני"י להזכיר זכות אבות בכלל, וזכות עקידת יצחק בפרט. שלוחי "בוני עולם" יפקדו את קברי האבות הקדושים והאמהות במערת המכפלה בחברון ויעתירו על התורמים ל"בוני עולם" להיפקד בדבר ישועה ורחמים ולהיכתב בספר חיים טובים. ויזכירו כל שם עם בקשתו האישית.

לפרטים והרשמה לתפילה צלצלו עכשיו
ל"בוני עולם" בטלפון 1-800-300-307

לתרומות ומסירת שמות צלצלו:

1800-300-307

בוני עולם

תמיכה וסיוע
לחשובי בניים

תרומה באמצעות הרשאה לחיוב חשבון

לכבוד

קוד מסלוקה	סוג החשבון	מספר חשבון בבנק
בנק	סניף	
קוד המוסד		קוד המוסד
אסמכתא/מס' מזהה של הלקוח בחברה		
4	3	0 6 8

1. אני/ו הח'מ (שם בעל/י החשבון כמופיע בספרי הבנק) (מס' זהות / ח.פ.)

כתובת רחוב מס' עיר מיקוד טלפון

נותן/ים לכם זהה הוראה לחייב את חשבוננו הנ"ל בסניפכם, בגין תרומה בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מדי פעם בפעם באמצעי מגנטי, או רשימות ע"י 'בוני עולם' כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".

2. ידוע לי כי:

- הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול'בוני עולם' שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק, וכן, ניתנת לביטול על פי הוראת כל דין.
- אחיה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים, ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
- אחיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב מסוים, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכיח/וכיח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו.
- ידוע לי/לנו, כי הפרטים שצויינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלי/נו להסדיר עם המוטב.
- ידוע לי/לנו, כי סכומי החיוב ע"פ הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה.
- הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זו, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצוען.
- הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זו, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.
- נא לאשר ל'בוני עולם' בספח המחובר לזה, קבלת הוראות אלו ממני/מאתנו.

פרטי ההרשאה

- סכום החיוב ומועדו יקבעו מעת לעת ע"י 'בוני עולם' כפי הסכם בינינו
- פרטי חיוב:

סכום לחיוב בודד	מס' חיובים	תדירות החיוב	הצמדה	מועד חיוב ראשון	מועד חיוב אחרון
		סוג בסיס			
		☐ חודשי			

חתימה

תאריך

אישור הבנק

קוד מסלוקה	סוג החשבון	מספר חשבון בבנק
בנק	סניף	
קוד המוסד		קוד המוסד
אסמכתא/מס' מזהה של הלקוח בחברה		
4	3	0 6 8

קבלנו הוראות מ _____ לכבד חיובים בסכומים ובמועדים שיופיעו באמצעי מגנטי או ברשימות שתציגו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מס' חשבוננו/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב ההרשאה. רשמנו לפנינו את ההוראות ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת: כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצוען: כל עוד אישור זה לא יפגע בהתייבוייתכם כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

סניף:

חתימה וחותמת הסניף

בנק:

תאריך

עוד מעט יחשיכו השמים ותשקע השמש ושנת תשע"א תפציע לה, חתומה ועלומה. עוד מעט תעמדו בתור הארון, אתה ומשפחתך וילדיך, לקבל את החבילה הארוזה עבורך, חבילת התשע"א. את, כמה הרבה יש לך לבקש, כמה. יענכי שלך, בן השנתיים, יעמוד שם בתור מול המאזניים המתנדנדות וקצבת החיים הנחתכת. מירה'לה בת השבע. אפרים בן העשר...

כל מילות התפילה מקיפות אותך, טעונות, עתירות משמעות. רחמנו, אבא שבשמים, רחמנו כאב על בני. אלו לא רק הילדים שלי, אתה מתחנן, אלו הילדים שלך, אבא, שלך, החול על עוללך וטפיך, חמול! תן להם עוד שנה של חיים, של בריאות, של הצלחה, של רגעים שמים. תן אבא, תן!

לידך בבית הכנסת יעמוד מישהו ופניו במחזור. יכול להיות שאתה בכלל לא מכיר אותו. יכול להיות שהוא עזב את מקום התפילה הקבוע שלו ובא להתפלל במקום בו לא מכירים אותו, במקום בו הכאב הנוראי שלו לא יפרוץ מול כולם, אלא רק הוא ואלוקיו יהיו שם.

הוא יתפלל בשקט, באיפוק, אבל הזעקה שלו תפלח את העולם מקצה עד קצה. הוא לא ידמע ביחד עם כולם כי הוא לא זכה, בינתיים, שהחיים שלו יהיו כמו של כולם, עם הרגעים היפים ועם קשיי היומיום. הוא הולך במסלול אחר, של שקט וחושך אינסופי, ובדידות. החזן יסתלסל ב"ונתנה תוקף". כל הקהל יבכה את "כמה יעברון", הוא לבדו יזעק מרה את "כמה יבראון". כמה יבראו השנה הזו, אלוקים, כמה. הלא תברא כבר עבורי את הילד האחד, את התינוק הבודד, נשמה קטנה גם בשבילי, איש מיוסר שממתין לה כבר תשע שנים עקרות?

יהיה בוקר ראשון של חג. אתה תאמר את מילות ההפטרה. תמלמל אותן. האיש ההוא שליידך שאולי אתה מכיר ואולי לא, לא יאמר אותן. הוא יצרח אותן מתהומות נשמתו. והשם פקד את שרה. זה הרגע בו פוקד השם את כל העקריות של כל הדורות... זו תמצית התפילה בשבילו. זו תמצית הימים הנוראים. זהו רגע השיא שבו הוא מביא את כל ליבו השבור ואת כל נשמתו הקרועה אל אביו הרחום שבשמים בתחינה שאין לה סוף - והשם פקד את שרה. השם, פקוד גם אותנו בראש השנה הזה! פקוד!

כל התפילות עולות ביחד למרומים. התחינה שלך על ילדיך. הדמעות הרותחות של האיש שליידך שתפילותיו נצרפו בכור של ייסורים ושל סבל והן עמוקות כל כך וזכות, וחביבות לפני השם.

אולי בחבילת התשע"א יפקוד השם לאיש הכאוב שליידך תינוק טהור או תינוקת. אולי רק כסף, רק רק כסף, יהווה את המחסום בדרך אל האושר האינסופי הזה.

מה זה כסף לעומת חיים יהודיים טהורים? לעומת דורות של נצח? מהו כסף לעומת איש שמייחל כבר תשע שנים ארוכות לבכי של עולל? מהו כסף לעומת הזעקה המפלחת מתהומות הנפש - והשם פקד את שרה?

אתה נזעק מיד. אתה מבטיח. אתה רוצה לתת. כסף לא יהווה מחסום, אתה אומר להשם, אני אתן, אני אטול חלק, אני אביא משלי כדי שהתפילה של היהודי הזה תתגשם.

והשם משמים יגשים גם את תפילתך שלך ויצרור לך וילידיך חבילות מתוקות של שמחה ונחת. בלי ספק.

תשע"א
טובה
ומתוקה!

6 אפשרויות לתרומה

- בהוראת קבע
- אצל הרבנים המקבלים
- בשובר בדואר
- במעטפת התגובינה המצורפת
- בהפקדה בבנק הדואר מס' ח-ן 20039257 או בבנק פאג"י 52 סניף 188 מס' ח-ן 455393-409
- בכרטיס אשראי בטלפון (שיחת חינם)

1-800-300-307